

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 117/04 -24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť S. D., R., zastúpeného advokátom Mgr. I. R., Advokátska kancelária, R., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 436/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 436/01 p o r u š i l právo S. D., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 436/01 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. S. D. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Revúca povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. S. D. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 14 010 Sk (slovom štrnásťtisícdesať slovenských korún), ktorú je Okresný súd Revúca povinný mu vyplatiť na účet advokáta Mgr. I. R. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 24. júna 2004 č. k. I. ÚS 117/04-8 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť S. D., R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 436/01 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že *„16. 8. 2001 sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Okresný súd v Revúcej žalobu, ktorou žiadal, aby jeho zamestnávateľ SLOVMAG a. s. Lubeník bol zaviazaný uhradiť mu rozdiel na mzde po skončení práceneschopnosti.*

(...) súd prakticky vo veci je nečinný už 33 mesiacov, pričom sa podľa nášho názoru nejedná o vec nejako zložitú a to ani po právnej ani skutkovej stránke. S ohľadom na prudké zníženie životnej úrovne žalobcu a nakoniec aj celej jeho rodiny, sa na jeho priamy podnet jeho právny zástupca obrátil na súd listom zo dňa 5. 2. 2004. V tomto liste žiadal urýchlenie súdneho konania. Po doručení tejto žiadosti na súd tento zareagoval tým, že zaslal právnenému zástupcovi k vyjadreniu stanoviska vyjadrenie sa žalovaného k žalobe. Už aj tu vystúpili vypukle prietahy v konaní, nakoľko podľa prezenčnej pečiatky žalovaný na žalobu reagoval svojím vyjadrením doručeným na súd dňa 29. 11. 2001, avšak súd žalobcu s týmto vyjadrením oboznámil až po urgencii konania právnym zástupcom žalobcu. K vyjadreniu sa žalovaného k žalobe žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaujal stanovisko v liste doručenom na súd dňa 10. 3. 2004“.

Keďže okresný súd bol vo veci naďalej nečinný, sťažovateľ podal 8. apríla 2004 sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu. Predseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť 20. mája 2004 uznal, že v napadnutom konaní došlo k prietahom, pričom tieto odôvodnil „*slabým kádrovým obsadením OS v Revúcej*“.

Podľa názoru sťažovateľa uvedený dôvod nemôže byť ospravedlnením pre porušovanie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto navrhol, aby:

„Ústavný súd SR túto sťažnosť prijal na ďalšie konanie a po jeho prevedení vydal nález, ktorým vysloví, že Okresný súd v Revúcej v konaní pod sp. zn. 2 C 436/01 porušil Ústavu SR v jej článku 48 ods. 2 v neprospech sťažovateľa S. D., bytom R. Súčasne žiadame, aby Ústavný súd uložil Okresnému súdu v Revúcej vo veci vedenej pod sp. zn. 2 C 436/01 konať bez akýchkoľvek zbytočných prietahov.“

Súčasne požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 40 000 Sk, čo odôvodnil značným negatívnym dopadom neskončeného sporu na jeho psychický stav. Sťažovateľ si uplatnil aj trovy právneho zastúpenia.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. P. K., listom z 15. júla 2004 sp. zn. Spr. 1553/04 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 29. júla 2004.

2. 1. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že:

„Uznávame, že tvrdenia uvedené v sťažnosti ohľadom podania návrhu, zaslania návrhu na vyjadrenie a zaslania vyjadrenia sú v podstate pravdivé a teda došlo k prietahom.“

Zástupca sťažovateľa podal vo veci sťažnosť na prietahy v konaní dňa 8. 4. 2004 a v zákonom stanovenej lehote dvojmesačnej lehote, a to dňa 20. 5. 2004 bola táto sťažnosť vybavená tak, že som skonštatoval jej opodstatnenosť a dal pokyn sudkyňi vo veci konať.

Sudkyňa podľa jej záznamu v spise na mesiac jún 2004 pojednávajúca nemohla vytyčiť z dôvodu už obsadeného kalendára (účasť na trojdňovom školení, jej účasť ako podpredsedníčky súdu v komisiách pri skúškach zamestnancov štátnej správy a už vytyčené termíny pojednávania), a preto bol termín pojednávania s ohľadom na niekoľkoročné

skúsenosti (v mesiacoch júl a august sú problémy s účasťou účastníkov na pojednávaní) a z dôvodu čerpania cca 5 týždňovej dovolenky vytyčeny na 8. septembra 2004.

Súčasne však uvádzame, že k prietahom v konaní došlo z objektívnych dôvodov. I keď by tu malo pracovať minimálne 7 sudcov, od roku 1997, kedy súd vznikol, vyjmúc niekoľkomesačného obdobia, kedy tu pracovali 5 sudcovia (z toho 2 novozvolení), na súde pracovali len 4 sudcovia a od 1. 1. 2002 už len 3 sudcovia (predseda, podpredseda a 1 sudca). Tento stav je úplne nedostatočný, keď nápad vecí je v priemere na 7 až 8 sudcov, preto počet nevybavených vecí sa neustále rapídne stupňuje a situáciu sťažuje aj to, že 2 sudkyne vybavujúce občianskoprávnu agendu prakticky vybavujú spisy z každého druhu agendy (civilné veci, obchodné, starostlivosti o maloletých, exekučné, čiastočne trestné a ďalšie) a nie je v našich silách situáciu zmeniť, teda veci vybavovať bez prietahov, keď na súde je v súčasnosti nevybavených vecí pre nás 3 sudcov na niekoľko rokov (len v hlavných agendách k 31. 5. 2004 je nevybavených 144 T vecí – na osoby, 1155 C vecí, 101 Cb vecí a 532 P vecí, pričom mesačný výkon sudcov by mal byť na predsedu 12 vecí, na podpredsedu 17 vecí a na sudcu 25 vecí, teda spolu 54 vecí). Súd sa takto prakticky dostal do situácie, že je problém, v ktorých veciach rozhodovať (keďže nutne vzhľadom na počet nevybavených vecí dochádza k prietahom v stovkách spisov), a i pri snahe vybavovať najprv staršie veci (veci napadnuté v roku 2003 a 2004 sa ešte prakticky takmer nevybavujú) sa ani táto situácia objektívne nedá zvládnuť. I keď tieto skutočnosti nemajú vplyv na rozhodnutie o tom, či došlo v konaní k prietahom, uvádzame ich pre objasnenie, z akého dôvodu k týmto prietahom došlo.

V prípade, že súd rozhodne o tom, že toto právo sťažovateľa bolo porušené, žiadame znížiť požadované finančné zadosťučinenie, lebo sumu 40 000,- Sk považujeme za neprimerane vysokú“.

2. 2. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

„Vo svojom vyjadrení predseda OS v Revúcej prietahy v konaní priznáva. Uvádza, že OS v Revúcej má nedostatočné personálne obsadenie, takže k prietahom v konaní dochádza z objektívnych dôvodov. Ako ďalej predseda OS v Revúcej vo vyjadrení uvádza, na sťažnosť sťažovateľa v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov odpovedal a súčasne dal príkaz príslušnej sudkyňi vo veci konať. Táto sudkyňa vytyčila termín pojednávania až na mesiac

september 2004 z dôvodu dovolenkového obdobia v mesiacoch júl – august. V závere svojho vyjadrenia predseda súdu žiada, aby z týchto dôvodov keď vôbec bude finančné zadosťučinenie priznané, aby nebolo priznané v požadovanej výške.

S tvrdením predsedu OS v Revúcej môžem sčasti súhlasiť. Viem, že personálne obsadenie OS v Revúcej je nedostatočné a že z tohto dôvodu môže dochádzať k prieťahom v konaní. Preto sťažnosť pre porušenie Ústavy SR sme brali ozaj ako posledný prostriedok ako súd prinútiť vo veci vôbec konať. Lenže to, že súd vo veci bol absolútne nečinný viac ako 33 mesiacov, dokonca za túto dobu si nenašiel čas ani na to, aby navrhovateľovi oznámil číslo spisu pod ktorým je spor na súde vedený nemožno ospravedlniť ani nedostatočným obsadením súdu. Taktiež nemožno ospravedlniť nečinnosť súdu v tom, že o vyjadrení žalovaného nás súd informoval až po tom, keď sme sa naň obrátili so žiadosťou o urýchlenie súdneho konania. Pritom k tomuto vyjadreniu žalovanej strany mimo iného nám príslušná sudkyňa oznámila, že po získaní stanoviska od Sociálnej poisťovne vytýči vo veci pojednávanie. Napriek tomuto príslubu súd vo veci bol aj naďalej nečinný. Až po sťažnosti adresovanej predsedovi OS v Revúcej a doručenej na súd 8. 4. 2004, čiže po troch mesiacoch nám bolo začiatkom júla 2004 zaslané predvolanie na pojednávanie s termínom konania pojednávania 8. 9. 2004. Už aj to dokazuje, že OS v Revúcej predseda len má rezervy na to, aby mohol urýchliť priebeh súdneho konania. (...) Dovolíme si tvrdiť, že v prípade ak by si žalobcovia nezačali brániť svoje ústavné práva prostredníctvom ÚS SR, konanie v týchto sporoch by bolo v nedohľadne. Dokazuje to počet sporov v ktorých návrhy na začatie konania boli podané ešte v r. 1999 – 2000 a v ktorých navrhovatelia si ešte toto svoje ústavné právo na ÚS SR neuplatnili a ktoré od podania prakticky ležia na OS v Revúcej.

V závere môžem ešte uviesť, že kádrové obsadenie súdu je internou záležitosťou príslušných orgánov a z tohto dôvodu v žiadnom prípade nemôže dochádzať k porušovaniu ústavných práv našich občanov. Preto na svojej sťažnosti trváme v celom rozsahu aj naďalej. A keďže prieťahy v konaní majú značne negatívny dopad na psychiku môjho klienta, trváme aj na tom, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie. Za primerané s ohľadom na dobu prieťahov a na negatívny dopad prieťahov na žalobcu považujeme finančné zadosťučinenie vo výške požadovanej v sťažnosti pre porušenie Ústavy SR.

Kedže sťažnosť pre porušenie Ústavy SR v spore vedenom na OS v Revúcej pod sp. zn. 2 C 436/01 je plne odôvodnená, žiadam aby mi boli priznané trovy právneho zastúpenia v tejto veci. Žiadam, aby trovy konania bol OS v Revúcej zaviazaný zaplatiť do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia vo veci na môj účet (...)“.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 C 436/01:

Dňa 16. augusta 2001 podal sťažovateľ na okresnom súde žalobu o vyplatenie straty na zárobku za chorobu z povolania po skončení pracovného pomeru proti SLOVMAG, a. s., so sídlom v Lubeníku (ďalej len „odporca“).

Dňa 26. júla 2002 konajúca sudkyňa zaslala žalobný návrh odporcovi a vyzvala ho, aby sa k nemu v lehote 21 dní písomne vyjadril.

Dňa 29. novembra 2002 odporca doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu.

Dňa 24. februára 2004 okresný súd vyzval Sociálnu poisťovňu v Bratislave, aby oznámila, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu.

Dňa 24. februára 2004 okresný súd zaslal právnenému zástupcovi sťažovateľa vyjadrenie odporcu s tým, aby k nemu v lehote 10 dní zaujal stanovisko.

Dňa 11. marca 2004 bolo okresnému súdu doručené stanovisko sťažovateľa k vyjadreniu odporcu.

Dňa 11. marca 2004 Sociálna poisťovňa v Bratislave oznámila okresnému súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu.

Dňa 6. júla 2004 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 8. september 2004.

Dňa 31. augusta 2004 bolo zaslané upovedomenie všetkým predvolaným, že „*povednanie určené na 8. september 2004 sa nekoná*“ z dôvodu hospitalizácie zákonnej sudkyne.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vyplatenie straty na zárobku za chorobu z povolania po skončení pracovného pomeru vedenom pod sp. zn. 2 C 436/01, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako

navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto občianskoprávneho konania, ktoré trvá viac než tri roky, podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietáhom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.

3. *Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný minimálne v období od 16. augusta 2001 do 26. júla 2002 (jedenásť mesiacov) a od 29. novembra 2002 do 24. februára 2004 (pätnásť mesiacov). Okresný súd teda počas vyše dvoch rokov vo veci nevykonal prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prietáhom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Čo sa týka obrany okresného súdu, podľa ktorého „(...) k prietáhom v konaní došlo z objektívnych dôvodov. I keď by tu malo pracovať minimálne 7 sudcov, od roku 1997, kedy*

súd vznikol (...), na súde pracovali len 4 sudcovia a od 1. 1. 2002 už len 3 sudcovia (predseda, podpredseda a 1 sudca). Tento stav je úplne nedostatočný (...)", treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedu okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení.

Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 40 000 Sk, ktoré jeho právny zástupca odôvodnil aj tým, že „*prietáhy v konaní majú značne negatívny dopad na psychiku môjho klienta*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 14 010 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Náhrada sa priznala za tri uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti z 2. júna 2004 a zaujatie písomného stanoviska 29. júla 2004 k vyjadreniu predsedu okresného súdu). Za tri úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume trikrát po 4 534 Sk a režijný paušál trikrát po 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú zaokrúhlene celkom sumu 14 010 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnenej náhrade trov konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2004